

[Socialministeren.]

For så vidt angår den økonomiske ramme er det i rapporten forudsat, at den almindelige tillægspension skal finansieres dels ved et procentbidrag som det nuværende til pensionsfonden, dels ved et kronebidrag på samme måde som det gældende ATP-bidrag.

Hvis procentbidraget sættes til 2 pct. af den skattepligtige indkomst, og hvis kronebidraget får samme størrelse som det nuværende ATP-bidrag, vil den økonomiske belastning, som det enkelte medlem af ordningen får ved dennes start, blive den samme som i dag.

Med denne økonomiske ramme vil tillægspensionsordningen få tilført godt 3 gange så store bidrag som ATP-ordningen, men som modstykke hertil vil pensionerne også blive langt større end ATP-pensionen, der vil være på ca. 4.000 kr. om året, når ordningen er fuldt udbygget.

Rapportens beregninger viser, at tillægspensionen fra model B vil komme op på 2-3 gange ATP-pensionen, afhængigt af hvilken reguleringsform man vælger for det faste bidrag og for selve tillægspensionsydelsen, men jeg vil godt understrege, at der her kun er tale om et beregningseksempel. Ved at betale større bidrag til ordningen vil man naturligvis kunne nå op på endnu højere pensioner.

Når bidragsindbetalingerne udgør en fast procentdel af den skattepligtige indkomst og således følger indkomstudviklingen, vil det være muligt at give tillægspensionerne en vis værdifasthed i form af en automatisk pristalsregulering. Hvis også det faste bidrag reguleres i takt med indkomststigningerne i samfundet, vil en regulering herudover blive en mulighed.

At det er nødvendigt med en vis værdisikring, illustreres tydeligt af udviklingen i størrelsesforholdet mellem ATP-pensionen og folkepensionen. Den beskedne regulering af ATP-pensionen har langtfra været tilstrækkelig til at opretholde dens reelle værdi, og dette har jo ret ofte givet anledning til kritik af ATP-ordningen.

I den anden af de to tillægspensionsmodeller, model C, er tillægspensionen indtægtsafhængig. Det vil sige, at den udgør en bestemt del af den indtægt, man har haft som erhvervsaktiv. Ved at benytte indkomstbortfaldsprincippet vil man i høj grad kunne afbøde den indtægtsnedgang, der indtræder ved overgangen fra fuld arbejdsindtægt til pensionsindtægt.

Man vil her med god grund kunne tale om en form for efterløn. Samtidig åbnes der mulighed for at gennemføre en ordning, der kombinerer delpension med delvis arbejdsindtægt.

Den indtægtsafhængige tillægspension er bygget op omkring en række elementer. Ordningen kan derfor teknisk udformes på flere måder afhængigt af elementernes sammensætning. For at illustrere valgmulighederne, der dog ydelsesmæssigt giver nogenlunde samme resultat, belyser rapporten 3 varianter af model C. Jeg skal ikke komme nærmere ind på disse varianter, men nøjes med at fremhæve grundtrækkene i en indtægtsafhængig pensionsordning.

Grundlaget er den pensionsgivende indtægt, hvortil man kun medregner forskellige former for erhvervsindtægt, hvorimod indtægter, som typisk bevares efter pensioneringen, f. eks. formueindtægter, ikke er pensionsgivende. På grundlag af hvert års pensionsgivende indtægt kan tillægspensionen til sidst beregnes som en vis procentdel af gennemsnittet for alle årene. Det er dog muligt, at man ved pensionsberegningen ikke skal medregne alle årene, men f. eks. kun bruge de 15 eller 20 bedste år. Herved kan man tage hensyn til, at folk har noget svingende indtægter.

Det er også muligt, at man ikke ønsker at medregne den fulde indtægt, men i stedet foretager et fradrag for den del af indtægten, der ligger under grundpensionen. Det kan også tænkes, at man vil se helt bort fra indtægter over en bestemt maksimumsgrænse. Begrundelsen for i givet fald at foretage disse fradrag skulle være, at grundpensionen giver 100 pct. dækning for indtægter under grundpensionen. Indtægter over grundpensionen får delvis dækning gennem tillægspensionen, hvorimod der ikke gives nogen pensionsdækning for den indtægt, der ligger over maksimumsgrænsen. Man må antagelig også forudsætte, at de optjente pensionsrettigheder skal pris- og reallønreguleres.

Med hensyn til reguleringen af de aktuelle pensioner har man i rapporten forudsat, at der i hvert fald sker en pristalsregulering, som kan sikre pensionens købekraft. Om der skal ske en yderligere reallønregulering, må afhænge af en politisk-økonomisk vurdering.

Forudsætningen for at få ret til fuld tillægspension vil i princippet blive 40 års optjenings-tid, ligesom vi kender det for folkepensionen i